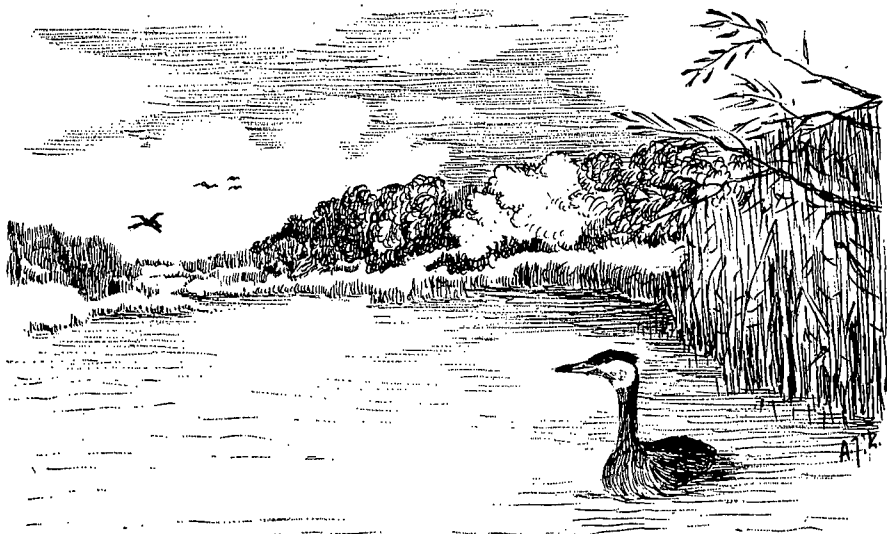

onder, bovenkomend gooide het een paar maal de kop naar boven, waaruit ik opmaakte, dat de fuut het visje onder water geconsumeerd had.

Tijdens het vissen kwam de vogel soms zo dicht bij, dat het door de kijker leek alsof ik hem voor het grijpen had. De vogel was helemaal niet schuw. Regelmatig verwisselde ik van plaats om hem beter te kunnen observeren en iedere keer lag ik vlak aan de waterkant, zodat de fuut mij goed kon zien. Kleine bewegingen van mijn handen maakten hem eveneens niet ongerust. Regelmatig keek hij rond, waarbij de gele snavelwortel goed te zien was. Na een half uur ben ik de heer Janse gaan ophalen, waarna we samen de vogel nog enige tijd hebben geobserveerd en aan de hand van de Vogelgids hebben gedetermineerd.

De roodhalsfuut

Tekening: A. J. Kabboord

L. Noordhoek

Lichtpunt op een donkere dag voor Kerstmis

Het weer is eigenlijk helemaal geen weer meer als we besluiten toch nog een wandeling te maken door het onvolprezen natuurreserveatje 'DE HAECK', één van de terreinen van de Stichting 'HET ZUID-HOLLANDS LANDSCHAP', gelegen in de directe omgeving van de Nieuwkoopse Plassen en wel in het Z.O. deel. De kalender wijst 12 december en de stormdepressies laten een adempauze toe, wat niet wegneemt dat een laaghangend, griauw wolkendek, een gestadig vallende regen op de reeds doordrenkte polders en rietlanden doet neerkomen. Kleur biedt het landschap dan ook vrijwel niet als we de wandeling beginnen in Slikkendam. Zowel links als rechts rijgen de rietvelden zich aaneen, onderbroken door kleine plassen, waarop meerkoeten toch nog een poging doen wat leven in de brouwerij te brengen, overigens zonder veel resultaat, en kale plaatsen waar de rietscheer-

ders hun taak reeds hebben volbracht en waarop alleen nog plakken veenmos wachten op het moment waarop ze, gelukkig niet allen, hun reis naar de bloemkwekers aanvangen. Restanten van het harig wilgenroosje, druipend van het nat, roepen visioenen op van hoe mooi het ondanks de slechte achter ons liggende zomer toch altijd nog was. Met recht verdient deze dag het predikaat 'donkere dag vóór Kerstmis', totdat opeens onze verwaterde aandacht gevangen wordt door het silhouet van een, wat vogelaars wel eens plegen aan te duiden met 'duikertje'. Op misschien 100 meter, zich al zwemmend en duikend opvallend snel verplaatsend, zien we een lid van de futenfamilie, dat op afstand aanvankelijk de gedachte aan de gewone fuut oproept, doch bij nadere beschouwing wat kleiner blijkt te zijn terwijl de algemene indruk een wat forsere bouw, vooral waar het de hals betreft, en een wat donkerder uiterlijk te zien geeft.

Voordat wij echter op duidelijker details kunnen letten is de vogel, overigens reeds thuisgebracht als een waarschijnlijke Roodhalsfuut, achter een rietkraag verdwenen en weigert zich ten tweede male te laten bekijken.

Toch wel in onze nopjes met deze waarneming, al is er toch ergens de teleurstellende gedachte dat we zo weinig hebben kunnen opmerken van die details, die voor een gedegen determinatie nodig zijn, zetten we onze wandeling voort, regelmatig begeleid door troepjes Stormmeeuwen die, komend vanuit de richting van de plassen, over ons heen zwieren, kennelijk op weg naar de polder ten noorden van Woerden om daar, al trappend 'op de plaats', wat voedsel te vergaren. Plotseling, rechts voor ons, afstand nu wellicht niet meer dan 20 meter, wederom een 'duiker'. Kijker richtend, ogenblikkelijk details in ons opnemend, zien we daar voor de tweede maal en hoe, een Roodhalsfuut in winterkleed. Wat in eerste instantie opvalt is de zwarte snavel met helder gele basis, een kenmerk dat eigenlijk iedere verwarring uitsluit. Voorhoofd, kruin en halszijden grijs-bruin, overige bovendien eveneens donkerbruin getint. Kopzijden, wangen en keel vuilwit, evenals de resterende onderdelen, waarbij opgemerkt dient te worden dat op buik en flanken wat donkerder vlekken voorkomen. Volledig winterkleed dus, met uitzondering van de kop die, als gevolg van een bescheiden begin van de sieren, niet geheel afgerond blijkt te zijn.

We hebben de gelegenheid de vogel op ons gemak van alle kanten te bekijken en hebben bewondering voor de snelle zwemsprints en langdurige onderwaterperiodes, waarbij heel wat meters worden afgelegd. Met moeite maken we ons los van deze toch niet zo talrijk voorkomende vogel, die ons de grauwhed van de dag heeft doen vergeten. In 'DE HAECK' ontmoeten we in een kale berk nog een Ransuil, terwijl in de elzen pimpel- en matkopmezen ijverig bezig zijn nog wat voedsel uit de propjes te peuren. Laatstgenoemden doen ons uitgeleide met hun gerecht 'pèh-pèh'.

Nog is het grijs, nog valt de regen gestadig en toch, toch zit het er weer in, dat hopelijk mooie voorjaar 1966. Het zit in de zich reeds ontwikkelende sierveertjes op de kop van de Roodhalsfuut, de reeds donkerder wordende koppen van de Kapmeeuwen en de zwellende knoppen van de welriekende gage.

Vlaarding, december 1965

